v omezeném rozsahu, uvádí st-lka, že její hostinec byl málo navštěvován.

Soud neuznal námitku tuto důvodnou.

Připustí-li se, že pouhé neprovozování živnosti hostinské a výčepnické za všech okolností samo o sobě ještě neopravňuje úřad, aby užil zmocnění v 2. odst. § 57 ž. ř. obsaženého, nýbrž že přihlížeti jest i k příčinám, které vedly k zastavení provozu živnosti, tož přece lze vyloučiti použití zmocnění toho jen tehdy, je-li důvodem zastavení provozu živnosti okolnost vnější, mimo vůli majitele živnosti jsoucí a mající zřejmě povahu přechodnou. Za takovou vnější okolnost povahy přechodné, která brání odejmutí koncese dle 2. odst. § 57 ž. ř. nelze považovati stav vzniklý následkem již předchozí slabé návštěvy hostince a pak víceleté úplné přerušení provozu přivodivší.

Pokud stížnost konečně namítá, že živn. úřad byl povinen před odnětím koncese upozorniti st-lku, že bude považovati provoz její koncese za přerušený, zůstane-li v tom stavu, v jakém tehdy byl, jest také tato výtka bezdůvodná, neboť zákon nečiní odnětí koncese dle 2. odst. § 57 ř. z. závislým na předchozím poučení neb upozornění strany, že jí bude koncese odňata, nepočne-li ji opět provozovati. Poučení neb upozornění takové není vůbec v zákoně předepsáno.

Č. 4449.

Živnostenské právo: * Není nezákonností ani vadou řízení, byla-li koncese udělena přes to, že zaplacení inkorporačního poplatku nebylo vykázáno.

Administrtivní řízení: V řízení správním není — pokud zákon nestanoví výjimky — překážky, aby stolice rekursní dala skutkovou podstatu doplniti.

(Nález ze dne 26. února 1925 č. 3853.)

Věc: Společenstvo hostinských a výčepníků v J. (adv. Dr. Vlad. Fleischmann z Prahy) proti ministerstvu obchodu o koncesi hostinskou a výčepnickou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem osp-é v J. z 30. května 1922 byla Josefu N. odepřena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. — v Ž., ježto místní potřeba jest dosavadními třemi hostinci úplně kryta.

Zsp rozhodnutím z 10. března 1923 na odvolání Jos. N. zrušila výměr první stolice a udělila mu žádanou koncesi. Nař. rozhodnutím nebylo odvolání podanému stěžujícím si společenstvem vyhověno.

Ve stížnosti na tento soud podané vytýká společenstvo jako vadu řízení, že odvolací instance na základě odvolání Jos. N. zahájila nové řízení, což prý nebylo přípustno, neboť byla prý při svém rozhodování vázána skutkovou podstatou, na níž instance nižší své rozhodnutí založila. Tato námitka jest bezdůvodná.

V řízení správním — pokud zákon nestanoví výjimky — není překážky, aby úřad, jenž následkem podání rekursu je povolán, aby jako vyšší stolice o věci rozhodl, skutkovou podstatu, na základě níž jest mu

rozhodnouti, dal doplniti způsobem takovým, aby mohla býti postačitelným a spolehlivým podkladem pro jeho výrok. To plyne z toho, že řízení správní jest ovládáno zásadou oficiálnosti a že úřad správní vyšší stolice, když k němu sporná věc dojde, musí sám upraviti právní poměr, o který jde, pročež nemůže být omezen na pouhé přezkoumání důvodů nižší instance. Proto nelze v okolnosti, že po vydání rozhodnutí prvé stolice bylo o žádosti zúčastněné strany zavedeno řízení za účelem doplnění skutkové podstaty, spatřovati ani nezákonnost, ani vadu řízení.

Jako vadu řízení vytýká stížnost, že zúčastněná strana nezapravila u stěžujícího si společenstva před podáním žádosti o koncesi poplatek inkorporační a k žádosti té nepřiložila stvrzenku, že poplatek ten složila.

Jest ovšem pravda, že uchazeč o koncesi má dle ustanovení 2. odst. § 107 ž. ř. v žádosti za koncesi prokázati, že inkorporační poplatek u místně příslušného společenstva složil. Když však tak neučiní a úřad mu přes to koncesi udělí, nezakládá postup ten vadu řízení a nemá za následek neplatnost uděleného živn. oprávnění, neboť zapravení inkorporačního poplatku není podmínkou samostatného provozování živnosti. Předpis, že složení poplatku má se vykázati již v žádosti za koncesi, sleduje jen účel, aby zapravení poplatku bylo zabezpečeno a aby odpadlo vymahání jeho, když se koncese udělí. — — —

Č. 4450.

Živnostenské právo: * Okolnost, že po právu trvá hostinská koncese pro určité místnosti, není sama o sobě důvodem, aby pro tyto místnosti odepřena byla stejná koncese jinému uchazeči. (Otázka, nevadilo-li by tomu skutečné provozování živnosti, nebyla řešena.)

(Nález ze dne 26. února 1925 č. 3855.)

Věc: Josef F. v Ž. (adv. Dr. S. Reiner z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl pořadem instančním potvrzen výměr osp-é v Ž. ze 17. února 1923, kterým byla st-li odepřena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. — v Ž. Výrok byl odůvodněn tím, že pro touž místnost byla výměrem okr. hejtmanství v Ž. z 21. prosince 1909 udělena zemřelému Bedřichu V. koncese stejného druhu a že výměrem osp-é z 30. ledna 1923 bylo vzato na vědomí, že tato živnost bude dále provozována v téže místnosti na účet nezl. dětí zemřelého Bedřicha V., takže pro týž dům a pro tytéž místnosti nelze uděliti ještě druhou koncesi.

Proti tomu namítá stížnost na nss podaná, že nezl. děti zemřelého Bedřicha V. ve zmíněném domě živnost hostinskou provozovati nebudou a nemohou, nemajíce v domě tom žádných místností k disposici. — —

O této námitce uvážil soud, že v živn. řádě není obsaženo ustanovení, dle něhož by bylo současné provozování dvou živností v téže místnosti nepřípustno. Naopak z § 21 c), jenž stanoví, že živnost sprostředkování služeb a míst smí býti jen se zvláštním povolením zsp-é